

Obdrží do vlastních rukou :

- RWE GasNet, s.r.o., IČO: 27295567, Klíšská 940/96, 400 01 Ústí nad Labem
k rukám zástupce: RWE Distribuční služby, s.r.o., oddělení majetkoprávní podpory
[redacted]
- [redacted]
k rukám zástupce: [redacted]

ČÍSLO JEDNACÍ
OÚPSŘ 142/2015 – 333

OPRÁVNĚNÁ ÚŘEDNÍ OSOBA/LINKA/E-MAIL
Mgr. Pavel Sláma / 485 226 689
pavel.slama@kraj-lbc.cz

LIBEREC
20. července 2015

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, jako správní orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích v platném znění, ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004, správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“), přezkoumal na podkladě odvolání [redacted] (účastník řízení o odvolání podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu), odvolání učinil jeho zástupce [redacted] písemností ze dne 2.4.2015 rozhodnutí o vyvlastnění, které vydal Magistrátu města Liberec, odboru stavební úřad, dne 17.3.2015 č.j.: SUSD/7120/162435/13-Lá sp. zn. CJ MML 052843/15 a podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodl takto:

Odvolání [redacted] odvolání učinil jeho zástupce [redacted] písemností ze dne 2.4.2015,

se zamítá

a rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavební úřad, ze dne 17.3.2015 č.j.: SUSD/7120/162435/13-Lá sp. zn. CJ MML 052843/15

se potvrzuje,

kdy rozhodnutím ze dne 17.3.2015, č.j.: SUSD/7120/162435/13-Lá sp. zn. CJ MML 052843/15 k žádosti právnické osoby: RWE GasNet, s.r.o., IČ: 27295567, Klíšská 940/96, 400 01 Ústí n. L.,

I) Bylo provedeno vyvlastnění práv majetkové povahy v podobě zatížení pozemků zřízením věcného břemene na dobu neurčitou k tíži jejich vlastníka [redacted] (vyvlastňovaného – osoby povinné z věcného břemene) v rozsahu uvedeném v rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 17.3.2015 a to na částech p.p.č. [redacted] a dále [redacted]

Územní rozsah věcného břemene byl konkretizován v případě p.p.č. [redacted] geometrickým plánem č. 1892-1974/2012 (výměra břemene: 787 m²), v případě p.p.č. 592/1 v k.ú. [redacted] geometrický plánem č. 3222-1975/2012 (výměra břemene: 1071 m²), oba plány vyhotovila firma Geoline CZ a tyto plány byly potvrzeny Katastrálním úřadem pro Liberecký kraj, katastrálním pracovištěm Liberec, kdy současně byl vymezen věcný obsah věcného břemene (viz bod I. výroku rozhodnutí ze dne 17.3.2015).

II) Byla stanovena výše náhrady 255 560 Kč ve prospěch vyvlastňovaného a uložena povinnost (včetně jejich podmínek) zaplatit náhradu ve prospěch vyvlastňovaného subjektu, kdy osobou povinnou uhradit tuto částku je: RWE GasNet, s.r.o., Ústí nad Labem (vyvlastnitel).

III) Bylo stanoveno, že věcné břemeno, zatěžující vlastníka p.p.č. [redacted] a p.p.č. [redacted] se zřizuje ve prospěch právnické osoby: RWE GasNet, s.r.o., IČ: 27295567, Klíšská 940/96, 400 01 Ústí nad Labem.

IV) Byly stanoveny další podmínky spojené s provedením vyvlastnění dle zák.č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo stavbě, v platném znění (dále jen „zákon o vyvlastnění“). Jde např. o podmínky ohledně zahájení činnosti na pozemcích, k jejichž tíži bylo zřízeno věcné břemeno v souladu s účelem vyvlastnění ve stanovené lhůtě.

Toto vyvlastnění bylo provedeno za účelem uskutečnění stavby: „Rekonstrukce VTL plynovodu DN 300 – obchvat Liberce – II etapa“ na kterou bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby č.j.: SUUR/7120/138219/06-Ka ze dne 29.12.2006.

Odůvodnění:

Magistrát města Liberec, odbor stavební úřad (dále jen „vyvlastňovací úřad“), rozhodnutím ze dne 17.3.2015 rozhodl o vyvlastnění vlastnických práv Štěpána Vojtěcha ve prospěch právnické osoby RWE GasNet, s.r.o. Jde o nemovitosti, které se nacházejí v k.ú. [redacted] a v k.ú. [redacted] a byly rozhodnutím ze dne 17.3.2015 zatíženy věcným břemenem ve prospěch právnické osoby RWE GasNet, s.r.o.

Proti tomuto rozhodnutí podal [redacted] (dále jen „odvolatel“) odvolání, které učinil jeho zástupce, [redacted] písemností ze dne 2.4.2015. Odvolatel vyslovil názor, že s ním nemělo být náležitě jednáno, že vyvlastnění není šetrné k jeho majetku (údajně by se dalo řešit jinak z pohledu minimalizace dotčení jeho vlastnictví). Dále odvolatel vznesl výhrady k výši náhrady. Odvolatel v této souvislosti vyslovil názor, že rozhodnutí je nezákonné, protože, občanský zákoník nemá hovořit o věcných břemenech, ale o služebnostech. K obsahu odvolání odvolací orgán uvádí, že v něm není uveden petit - návrh, jak má být rozhodnuto o odvolání. Z kontextu obsahu odvolání však vyplývá, že se odvolatel domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 17.3.2015.

Vyvlastňovací úřad písemností ze dne 23.4.2015 uvědomil účastníky řízení o podaném odvolání a vyzval je, aby se k němu vyjádřili ve lhůtě 5 dnů od doručení písemnosti vyvlastňovacího úřadu. Této možnosti využila právnická osoba RWE Distribuční služby, s.r.o., (zástupce žadatele), která se vyjádřila písemností ze dne 15.5.2015. Obsah jejího vyjádření lze shrnout tak, že zástupce žadatele (vyvlastnitel) hodnotí odvolání jako nedůvodné. K osobě odvolatele zástupce vyvlastnitel uvedl, že o předmětné stavbě bylo vedeno řádné územní řízení, jehož účastníkem byl i odvolatel, který mohl v tomto řízení vznést námitky, což neučinil. Po provedení územního řízení bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby, proti kterému se odvolatel neodvolal. K problematice výše

náhrady zástupce vyvlastnítele uvedl, že vyvlastňovaný si mohl na náklady vyvlastnítele pořídit znalecký posudek, což neučinil, a proto vyvlastňovací úřad zajistil ocenění nemovitostí znalcem. Tím byl získán potřebný podklad (ust. § 50 správního řádu) k tomu, aby mohla být objektivně posouzena problematika náhrady za vyvlastnění a následně o ní rozhodnuto. K názoru odvolatele, že by vyvlastnění mělo být nezákonné, protože občanský zákoník (zák.č. 89/2012 Sb.), který vstoupil v účinnost dne 1.1.2014, pracuje s pojmem „služebnost“, nikoliv „věcné břemeno“, zástupce vyvlastnítele uvedl, že občanský zákoník zná „věcná břemena“ jako zastřešující pojem pro dva pod typy věcných břemen a to služebnosti a reálná břemena, tedy platný občanský zákoník nadále pracuje s tímto typem věcných práv. K tomu zástupce vyvlastnítele dodal, že energetický zákon (zák.č. 458/2000 Sb., v platném znění) pracuje s věcnými břemeny a ukládá stavebníkům plynovodů mít k zahájení stavby alespoň věcné břemeno, což je třeba respektovat.

Vyvlastňovací úřad nemohl o podaném odvolání rozhodnout, a proto jej písemností ze dne 20.5.2015 spolu se spisem věci předložil odvolacímu orgánu k rozhodnutí.

Odvolací orgán nejprve posoudil, zda jsou naplněny podmínky řádně podaného odvolání, pokud jde o jeho přípustnost a včasnost. Bylo zjištěno, že odvolání bylo podáno oprávněným subjektem ve smyslu ust. § 81 odst. 1 správního řádu. Dále bylo zjištěno, že odvolání bylo ve smyslu ust. § 83 správního řádu podáno včas. Proto bylo možné o něm rozhodnout jedním ze způsobů uvedených v ust. § 90 správního řádu.

Odvolací orgán přezkoumal soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, jež předcházelo jeho vydání, s právními předpisy, kdy věcná správnost napadeného rozhodnutí se přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy vyžaduje-li to veřejný zájem na dodržování zákonnosti. K vadám projednávání věci, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost se nepřihlíží, kdy tímto postupem není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Ze spisu byly zjištěny tyto skutečnosti.

Dne 21.10.2013 byla podána žádost o vyvlastnění. Následně byla vedena korespondence mezi vyvlastňovacím úřadem a vyvlastňovaným (bližší viz spis a odůvodnění rozhodnutí ze dne 17.3.2015). Vyvlastňovací úřad dále zajistil znalecký posudek ocenění věcného břemene. Dne 12.9.2014 vyvlastňovací úřad obdržel znalecký posudek datovaný dnem 10.9.2014 (ocenění části p.p.č. ██████ v k.ú. ██████). Dne 24.9.2014 obdržel vyvlastňovací úřad znalecký posudek datovaný dnem 23.9.2014 (ocenění části p.p.č. ██████ v k.ú. ██████). Vyvlastňovací úřad pak písemností ze dne 14.10.2014 svolal ústní jednání na 25.11.2014. Před konáním ústního jednání si zástupce vyvlastňovaného vyžádal zaslání znaleckých posudků, čemuž bylo vyhověno. Svolané jednání toho dne také proběhlo a byl z něho sepsán protokol. Po tomto jednání byla k žádosti vyvlastňovaného poskytnuta lhůta k projednání a případnému uzavření dohody. Začátkem února 2015 vyvlastňovací úřad bylo vyvlastnítelem požádáno o pokračování řízení. Vyvlastňovací úřad písemností ze dne 4.2.2015 dal účastníkům řízení závěrečnou možnost se seznámit s podklady věci a vyjádřit se k nim, čehož využil vyvlastňovaný, který své vyjádření předal vyvlastňovacímu úřadu dne 25.2.2015. Po provedení vyvlastňovacího řízení, posouzení žádosti, jakož i všech ostatních skutečností vzešlých v průběhu řízení, vyvlastňovací úřad dospěl k závěru, že byly splněny zákonem stanovené podmínky pro vydání rozhodnutí, a proto dne 17.3.2015 vydal rozhodnutí o vyvlastnění. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání. Jeho obsah, jakož i další úkony vyvlastňovacího úřadu provedené po doručení odvolání jsou uvedeny v předchozím textu.

Odvolací orgán po posouzení všech skutečností věci dospěl k závěru, že vyvlastňovací úřad při vydání odvoláním napadeného rozhodnutí ze dne 17.3.2015 postupoval v souladu se zákonem. Proto odvolací orgán odvolání ze dne 2.4.2015 jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí o vyvlastnění ze dne 17.3.2013 potvrdil.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že vyvlastňovací úřad v daném případě zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu a za tímto účelem opatřil podklady (ust. § 50 správního řádu) v rozsahu, kvalitě a podrobnosti postačující k náležitému posouzení dané problematiky a následně i k náležitému rozhodnutí ve věci samé. Odvolací orgán dále dospěl k závěru, že správní uvážení vyvlastňovacího úřadu ve věci samé nevybočilo z mezí a hledisek daných zákonem a bylo proporcionální (přiměřené) skutkovým a právním okolnostem daného případu, požadavek na proporcionalitu rozhodování vyplývá ze zásad činnosti správních orgánů, jež jsou uvedeny v ust. § 2 – ust. § 8 správního řádu.

V návaznosti na to odvolací orgán dospěl k závěru, že vyvlastňovací úřad správně dospěl k závěru, že v daném případě jsou splněny podmínky pro vyvlastnění, dále že vyvlastňovací úřad správně rozhodl o rozsahu vyvlastnění, jakož i o rozsahu náhrady a způsobu uhrazení (zaplacení) náhrady a dále vyvlastňovací úřad správně stanovil podmínky pro zahájení účelu, pro který bylo vyvlastnění provedeno.

Odvolací orgán dále uvádí, že v důsledku výše uvedených skutečností mohlo být rozhodnuto ve věci samé tak, jak rozhodl vyvlastňovací úřad v rozhodnutí ze dne 17.3.2015. K tomu je třeba dále uvést, že obsah podkladů, které měl vyvlastňovací úřad v řízení k dispozici, jakož i průběh samotného řízení korespondují s obsahem výsledného rozhodnutí ze dne 17.3.2015.

K problematice vyvlastňování jako takové lze uvést obecně tyto skutečnosti.

Obecně platí, že právo vymezuje subjekty práva (fyzické a právnické osoby apod.), které realizují své potřeby, zájmy a cíle a to prostřednictvím celé řady právních institutů. Z tohoto hlediska jedním z nejvýznamnějších institutů práva je nepochybně vlastnictví jako takové, které je významným prostředkem realizace potřeb, zájmů a cílů jednotlivých subjektů, např. cestou koupě zboží, nájmem bytu apod. Pokud jde o uplatňování práv každého, je třeba zdůraznit, že práva fyzických a právnických osob včetně majetkových, jsou obecně chápána jako absolutní (např. vlastnické právo zapsané v katastru nemovitostí působí vůči všem), ale jejich obsah je objektivně v každém případě limitován (omezován) právem jiného. Koncepce práva není obecně nastavena tak, aby byla práva ve vzájemném střetu, naopak tato koncepce vychází z toho, že při konkrétní realizaci práv bude vždy nalezena rozumná mez jejich uplatnění, která umožní realizaci práva, aniž by bylo nepřiměřeně omezováno právo jiného v nepřípustném rozsahu, viz např. formulace práva na příznivé životní prostředí a současně práva na vlastnictví a podnikání obsažená v Listině základních práv a svobod (úst. zák. č. 2/1993 Sb., v platném znění). Na to logicky navazuje např. ust. § 1013 platného občanského zákoníku (zák.č. 89/2012 Sb.), jenž má přímo nadpis „Omezení vlastnických práv“, kdy sám zákon v tomto a dalších ustanoveních zákoníku stanoví věcné meze výkonu vlastnictví a pravidla dotyku vlastnictví, tedy pravidla o sousedství.

Pokud jde o nemovitosti jako faktické věci – fyzické objekty v území (znakem každé nemovitosti je její jedinečné a nepřemístitelné umístění, to se netýká práv, která jsou zákonem prohlášena za nemovitosti, např. právo stavby apod.), je třeba uvést, že s ohledem na jejich povahu a za skutečnosti, kdy se konkrétního pozemku, či stavby spojené se zemí pevným základem dotýká více zájmů a to od zájmů jeho vlastníka, přes veřejné zájmy např. komunálního či celostátního významu prezentované odpovídajícími právními dokumenty různého stupně významu, je zákonem (a to

především Listinou základních práv a svobod – článek 11 odst. 4) Listiny) dána možnost za účelem realizace právem uznaného veřejného zájmu odejmout vlastnické právo, popřípadě jej omezit, pokud to bude nutné k realizaci objektivně potřebného a právem uznaného veřejného zájmu.

V návaznosti na právní dokument ústavní síly (Listina základních práv a svobod) byly vydány navazující právní předpisy (zákony), které konkretizují proces projednávání vyvlastnění a dále stanovují důvody (tituly vyvlastnění). Cílem těchto navazujících právních úprav je zajištění účelu realizace právem uznaného a potřebného veřejného zájmu odnětím, či omezením vlastnických práv. K tomu dále odvolací orgán pro úplnost zdůrazňuje, že vyvlastnění je právem uznaný prostředek k získání potřebných práv majetkové povahy, v důsledku čehož vyvlastnění jako takové není a nemůže být principiálně v rozporu s pravidly občanského soužití, ani s dobrými mravy. Proto také majetková ztráta způsobená vyvlastněním není formálně deliktem (škodou) dle platného občanského zákoníku, podle kterého se s událostí, v jejímž rámci vznikla někomu škoda, rozumí škoda vzniklá porušením právních předpisů. V případě vyvlastnění (jak z předchozího textu vyplývá) se jedná o právem dovolenou (byť za poměrně přísných podmínek) cestu dosažení změny ve vlastnických vztazích k nemovitostem (pozemky a stavby + věcná práva k pozemkům a stavbám apod.) za účelem realizace oprávněného a právem uznaného veřejného zájmu; nejde tedy o porušení právních předpisů.

Dalším cílem právních úprav navazujících na článek 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je zajištění transparentního a tedy i spravedlivého projednávání žádostí o vyvlastnění. V rámci toho jde o dohlédnutí, aby vyvlastnění nebylo v nerozumném nepoměru ve vztahu k účelu vyvlastnění a ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem daného případu, tedy nebylo provedeno např. ve větším rozsahu, než je nezbytně nutný, jak stanoví zákon. Dalším účelem je pak zajištění přiměřené a tedy současně i spravedlivé náhrady za majetkovou ztrátu, která vyvlastněním vznikne apod.

Pokud jde o rozhodování správních (vyvlastňovacích) orgánů (úřadů) k žádosti jako takové, je třeba uvést, že obecně platí, že v případě, že správní orgán zjistí, že žádost je jednoznačně v rozporu s právními předpisy, je povinen ji zamítnout a současně v odůvodnění zamítavého rozhodnutí je správní orgán povinen jednoznačně objektivně prokázat a náležitě a přesvědčivě zdůvodnit opodstatněnost jejího zamítnutí. V opačném případě logicky platí, že správní orgán je obecně povinen vyhovět podané žádosti a v jejím smyslu vydat příslušné rozhodnutí za situace, kdy žádost o vyvlastnění objektivně splňuje zákonem stanovené podmínky pro vydání rozhodnutí o vyvlastnění. Jiný přístup k žádostem by byl ze strany správních orgánů projevem svévole, či libovůle, která je nepřijatelná a je v rozporu s právními předpisy.

Pokud jde o problematiku náhrad za vyvlastnění, pak je třeba uvést a zopakovat, že náhrada za vyvlastnění není náhradou za škodu v právním smyslu slova (vyvlastnění není protiprávní jednání). Stanovení její výše musí být objektivní a spravedlivé. Za tím účelem byla stanovena pravidla pro stanovení výše náhrady (viz např. ust. § 10 zákona o vyvlastnění) a dále bylo v rámci principu objektivní (materiální) pravdy stanoveno, že k žádosti o vyvlastnění musí být přiložen znalecký posudek oceňující vyvlastňovanou nemovitost. Ve vyvlastňovacím řízení má vyvlastňovaná osoba možnost souhlasit, či nesouhlasit s doloženým znaleckým posudkem, anebo má možnost sama si pořídit svůj znalecký posudek, kdy se jí náklady na znalecký posudek hradí pouze v případě, že její znalecký posudek byl výchozím podkladem, na jehož základě se stanovila konečná výše náhrady. Pokud vyvlastňovaná osoba nesouhlasí s doloženým znaleckým posudkem, zajištěným vyvlastnitelem, pak vyvlastňovací úřad zajistí další znalecký posudek. V důsledku toho pak má vyvlastňovací úřad ke konečnému rozhodnutí o věci samé dva znalecké posudky – znalecký posudek přiložený k žádosti o vyvlastnění a znalecký posudek, který si zajistil sám vyvlastňovací úřad, což nesporně zajišťuje potřebnou objektivitu rozhodování o otázce náhrady za vyvlastnění za

situace, kdy vyvlastňovaná osoba si nebyla ochotna sama pořídit znalecký posudek, oceňující vyvlastňované nemovitosti. Jde o to, že z požadavků vyvlastňované osoby ohledně výše náhrady, které jsou pouze subjektivní povahy, nelze objektivně a spravedlivě vycházet, jestliže jsou k dispozici podklady objektivizující danou problematiku (viz předchozí text). K tomu je třeba uvést, že jedním z účelů výše popsaných pravidel je i zcela oprávněná snaha zákonodárce eliminovat „tlaky“ okolností, které ve vyvlastňovacím řízení působí na obě strany. Ze strany vyvlastnítele jde o to, aby v jeho případě nebylo „využito“ jeho „slabé“ stránky, která spočívá v tom, že nemá jinou možnost umístění, popř. trasování plynovodu, než jak bylo stanoveno územním plánem a územním rozhodnutím. Přitom je nutné zdůraznit, že vyvlastnitel jako plynárenská organizace s potřebnou licenci apod. má přímo povinnost pečovat o rozvoj sítě plynárenských zařízení apod. v souladu s potřebami území (v daném případě nezbytnost výstavby plynovodu byla deklarována územním plánem), v důsledku čehož objektivně nemá možnost se např. zříci výstavby předmětného plynovodu. V případě vyvlastňovaného jde o to, aby vyvlastnění v rámci možností nebylo ryze formální záležitostí, dále i o to, aby okolnosti vyvlastnění byly ve vyvlastňovacím řízení posouzeny s maximální objektivitou a řádně např. řádně dokladovány (viz předchozí text), což se týká i problematiky náhrady za vyvlastnění. K tomu lze dodat, že úhrnná výše náhrady za vyvlastnění byla stanovena ve výši 255 560 Kč (p.p.č. 1179/15 – 228 760Kč, p.p.č. 592/1 - 26 780 Kč).

K obsahu podaného odvolání lze vedle výše uvedených skutečností dále dodat následující:

Ve vztahu k odvolateli a k jeho pozemkům lze jednoznačně konstatovat, že trasování a následně umístění stavby plynovodu bylo náležitě provedeno podle příslušných předpisů o územním plánování a územním rozhodování, tedy podle stavebního zákona (do 31.12.2006 se jednalo o stavební zákon č. 50/1976 Sb., od 1.1.2007 se jednalo o současně platný stavební zákon č. 183/2006 Sb.). K tomu je třeba dodat a současně zdůraznit, že tyto procesy již proběhly a byly s konečnou platností uzavřeny (ukončeny) dnes účinnými správními akty (v r. 2002 byl vydán územní plán, kdy jeho závazná část byla vyhlášena obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Liberec č. 2/2002, dále bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 29.12.2006). Způsob, jakým byl stanoven koridor trasy plynovodu územím města, a následně byla konkrétně umístěna vlastní stavba plynovodu, vylučuje, aby takové činnosti (rozhodování o území cestou územního plánování a dále cestou územního rozhodování) měly v sobě znaky libovůle či svévole, jež jsou zakázané. K tomu je současně nutné zdůraznit, že obecně platí, že v průběhu celého procesu tvorby územního plánu až do doby jeho vydání (samozřejmě za podmínek daných zákonem) má každý právo vznášet připomínky k návrhu územního plánu či k řešení jeho jednotlivých problematik. Vlastníci pozemků a staveb v území, jež je řešeno územním plánem, či jeho změnou mohou podávat námítky. Dále je třeba dodat, že vlastníci dotčených pozemků jsou účastníky územního řízení, ve kterém rovněž mohou podávat námítky. Proto v daném případě nelze hovořit o nesprávnosti či nespravedlnosti vyvlastnění (ve vztahu k vlastní trase plynovodu, jeho kapacitě, jeho umístění apod.) neboť jeho základní parametry, z nichž vyplynul např. konkrétní územní rozsah vyvlastnění (trasa, typ plynovodu – vysokotlaký plynovod a na to navazující např. jeho konkrétní umístění apod.) byly závazně stanoveny v rámci postupů, jež proběhly před podáním žádosti o vyvlastnění a byly s konečnou platností uzavřeny (ukončeny), viz výše, a to včetně možností jejich soudního přezkumu. K poznámce odvolatele o tom, že vyvlastnitel neměl k vydání územního rozhodnutí souhlas odvolatele, odvolací orgán uvádí, že k vydání územního rozhodnutí pro stavbu, pro kterou lze potřebná práva vyvlastnit, není zapotřebí souhlasu vlastníka pozemku (viz např. ust. § 86 odst. 3 současného stavebního zákona č. 183/2006 Sb., za stavebního zákona č. 50/1976 Sb. se jednalo o ust. § 38 tohoto zákona).

K rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu musí být doložen znalecký posudek oceňující věcné břemeno. Tento posudek byl v tomto případě doložen (je uveden v odůvodnění rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 17.3.2015 – znalecké posudky [redacted] ze září 2014).

V případě části p.p.č. [redacted] v k.ú. [redacted] se jednalo o znalecký posudek č. 165-26/2013 ze dne 10.9.2014. V případě části p.p.č. [redacted] v k.ú. [redacted] se jednalo o znalecký posudek č. 173-7/2014 ze dne 23.9.2014. Oba znalecké posudky vypracoval znalec [redacted]. Ocenění věcného břemene na předmětných částech pozemků odvolatel nezpochybnil ve smyslu, že by v tomto ocenění byla nějaká chyba ve výpočtech, popř. jiné pochybení i v rámci metodiky, dle které znalec postupoval apod. Odvolatel vyslovil úvahu o tom, že by náhrada měla být vyšší již s ohledem na to, že pozemek je hodnotnější právě tím, že na něm bude plynovod. K tomu odvolací orgán dodává, že tento názor není a nemůže být důvodem pro zvýšení náhrady, kdy takové navýšení ani nemá oporu v zákoně. Dle ust. § 10 odst. 5 zákona o vyvlastnění se ocenění nemovitosti stanoví podle jejich skutečného stavu a skutečného účelu využití, kdy v tomto případě jde o ornou půdu. Pozemek p.p.č. [redacted] je dle územního plánu města zčásti v zastavitelné ploše (funkční plocha bydlení čisté – BČ), kdy p.p.č. [redacted] není platným územním plánem určena k zastavení např. rodinnými, popř. bytovými domy apod. K tomu je třeba zdůraznit, že vyvlastnění se provádí pro stavbu plynovodu a žádnou jinou stavbu, kde by se dal rozumově předpokládat další jiný užitek (výnos) z toho plynoucí, avšak takové úvahy jsou čistou spekulací. V daném případě jde pouze o umístění vysokotlakového plynovodu, kdy součástí stavby plynovodu na tomto místě není žádný komerční objekt, hypoteticky např. regionální sídlo provozovatele plynovodu s tím, že součástí takové stavby by byly i prostory určené ke komerčnímu pronájmu apod.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že výchozím podkladem pro stanovení výše náhrady byly uvedené znalecké posudky [redacted], kterými byla daná problematika objektivizována v souladu s principem objektivní (materiální) pravdy, samozřejmě v mezích platných právních předpisů. K tomu je třeba dodat, že ze znaleckých posudků, jež vyvlastnitel přiložil ke své žádosti, nebylo možné vycházet, protože ty vyvlastňovaný výslovně neodsouhlasil. Dále je třeba uvést, že si vyvlastňovaný sám nezajistil své posudky oceňující věcné břemeno, a proto znalecké posudky zajistil vyvlastňovací úřad, čímž byl dodržen zákon. Odvolací orgán zcela na okraj uvádí poznámku, že nezjistil žádný podstatný věcný rozdíl, mezi znaleckými posudky, které zajistil vyvlastňovací úřad a které přiložil vyvlastnitel k žádosti o vyvlastnění. V případě p.p.č. [redacted] je ocenění provedené [redacted] vyšší než ocenění přiložené k žádosti o vyvlastnění. Vyšší ocenění a tím i vyšší náhradu vyvlastnitel akceptoval (neodvolal se). V případě p.p.č. [redacted] bylo ocenění věcného břemene, které provedl [redacted], o cca 30 000 Kč nižší. Odvolací orgán v tom neshledal žádné pochybení. Vedle toho, že ke znaleckému posudku, dokladovanému vyvlastnitelem k jeho žádosti, nelze přihlížet (posudek nebyl vyvlastňovaným odsouhlasen), je třeba mít na paměti časový odstup mezi těmito posudky (posudek žadatele je z května 2012, posudek zajištěný vyvlastňovacím úřadem je ze září 2014), ve kterém samozřejmě mohlo dojít k posunu v hodnotě (ceně) nemovitosti a to jak směrem nahoru, tak směrem dolů, což je v tržní ekonomice rozumově zcela normální. V této souvislosti je třeba dále poukázat i na skutečnost, že v květnu 2012 nemohla např. platit současná platná a účinná oceňovací vyhláška č. 441/2013 Sb.

Znalec [redacted] při svém ocenění (provedeno v září 2014) metodicky postupoval tak, že nejdříve pozemek, přesněji jeho část, jež má být zatížena věcným břemenem, ocenil cenou zjištěnou podle platného cenového předpisu (vyhl. 441/2013 Sb., k provedení zákona o oceňování majetku, tzv. oceňovací vyhláška) a poté cenou obvyklou. Cena obvyklou se ve smyslu zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku rozumí, laicky, zjednodušeně řečeno, taková cena, za kterou by bylo možno „teoreticky“ prodat stejnou nebo velmi podobnou nemovitost v době, kdy se právě oceňuje, s ohledem na veškeré možné tržní vlivy, jenž na tuto cenu mohou mít vliv. Z tohoto důvodu jediným možným způsobem, jak takovou cenu určit je porovnat ceny okolních nemovitostí nebo nemovitostí v obdobných lokalitách – tzv. komparativní metoda. Podmínkou použití této metody je tedy existence trhu s danou komoditou. To v daném případě bylo splněno, a proto bylo možné tuto

metodu použít. Pokud jde o cenu obvyklou, ta se u věcných břemen určuje tzv. výnosovou metodou na základě ročního užítku, který se násobí počtem let užívacího práva, nejvýše však pěti, jak to provedl znalec.

V případě pozemku p.č. [redacted] v k.ú. [redacted] znalec i přesto, že je tento pozemek zapsán jako orná půda, vycházel z jeho skutečného užívání a to jako zahrada, která je ve funkčním celku se stavbou a se stavebním pozemkem (znalec předpokládal nezemědělské využití). S ohledem na tuto skutečnost znalec oceňoval pozemek podle ust. § 4 vyhl. č. 441/2013 Sb. (tj. výpočet základní ceny stavebního pozemku). Na základě výpočtu podle oceňovací vyhlášky dospěl v tomto případě znalec ke zjištěné ceně 1 056 673 Kč, která se příliš neliší od ceny obvyklé 1 016 804 Kč. Z obvyklé ceny znalec vypočítal simulované nájemné, jakožto roční užitek dosažitelný pronájmem předmětného pozemku s budoucím věcným břemenem a tuto hodnotu poté vynásobil počtem let užívacího práva, tedy pětinašobkem (viz. výše) a dospěl k výsledné ceně věcného břemene 228 780 Kč (cena určená výnosovou metodou).

V případě pozemku p.č. [redacted] v k.ú. [redacted] vycházel znalec [redacted] ze skutečnosti, že se jedná o ornou půdu, zatravněnou louku bez trvalých porostů, kterou oceňoval podle ust. § 6 vyhl. č. 441/2013 Sb., tedy jako zemědělský pozemek. Jeho cena se určí jako součin jeho výměry a základní ceny upravené v Kč za m². Cena zde byla určena metodou bonitovaných půdně ekologických jednotek („BPEJ“), které jsou uvedeny v příloze č. 4 vyhl. č. 441/2013 Sb. Znalec dospěl ke zjištěné ceně 8 921 Kč. Tato cena je konečná a byla stanovena dle ust. § 6 vyhl. č. 441/2013 Sb. (viz výše) a dále ji nelze upravovat (např. násobit 5 jako je tomu u výnosové metody). Dále v daném posudku byla stanovena cena obvyklá a to metodou komparativní (porovnávací vzorek tvořilo 9 inzerovaných nabídek). Tímto způsobem dospěl znalec k obvyklému nájemnému ve výši 5 355 Kč, které pak následně opět vynásobil počtem let užívaného ročního užítku, tedy opět pěti (maximum) a dospěl k částce 26 780 Kč. V případě znaleckého posudku č. 2012/Vra-001/RWE ze dne 31.5.2012 byla cena zemědělského pozemku určena podle tehdy účinného ust. § 18 zák. č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, tedy opět výnosovým způsobem na základě ročního užítku ve výši obvyklé ceny, který se násobí počtem let užívání práva, nejvýše však pěti. Podle tehdy platných tabulkových hodnot základní ceny zemědělského pozemku a koeficientů tuto cenu upravujících (koeficient změny ceny, prodejnosti a úprava dle ust. § 32 odst. 1 zák. č. 151/1997 Sb.) v roce 2012 dospěl znalec [redacted] k ročnímu užítku 11 219 Kč a po vynásobení pěti dospěl k ceně odpovídající pětinašobnému ročnímu užítku (tj. k hodnotě věcného břemene ve výši 56 099 Kč). Znalec zde dospěl k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že v období, ke kterému byla tehdy cena zjišťována (květen 2012), nebyla v dané lokalitě ani jiné srovnatelné lokalitě zjištěna řádná nabídka nebo zaznamenán převod vlastnických práv ke srovnatelné nemovitosti, uvažoval za účelem stanovení obvyklé ceny, že by se tato cena nijakým podstatným způsobem nelišila od ceny zjištěné na základě tehdy platného cenového předpisu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tento znalec ve svém posudku (zpracováno v květnu 2012) nevypočítával cenu obvyklou komparativní metodou, nýbrž vycházel pouze z ceny zjištěné. Tolik na vysvětlenou k rozdílu v ocenění věcného břemene na p.p.č. [redacted] v k.ú. [redacted] (jeden posudek z května 2012, druhý posudek ze září 2014).

K poukazu, že platný občanský zákoník pracuje se služebnostmi, nikoliv s věcnými břemeny je třeba uvést následující. V daném případě jde o věcné břemeno, jehož právní základ je uveden v energetickém zákoně (zák. č. 458/2000 Sb., v platném znění), nikoliv v občanském zákoníku. Jinak k tomu odvolací orgán podotýká, že ani novela energetického zákona – zák. č. 131/2015 Sb., která má vstoupit v účinnost postupně v r. 2016, na podstatě věci nic nemění, tedy i po novele tento zákon bude pracovat s pojmem „věcné břemeno“ apod. K tomu lze dále poznamenat, že občanský

zákoník č. 89/2012 Sb. např. nerušil věcná břemena založená podle předchozího občanského zákoníku č. 40/1964, který byl v účinnosti v letech 1964 – 2013 apod.

Odvolací orgán dále k věci jako takové dodává, že, jak je již výše uvedeno, přezkoumal rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 17.3.2015 i z hledisek odvoláním neuváděných, kdy v rámci toho šlo o dohlédnutí na zákonnost rozhodnutí ze dne 17.3.2015 (myšleno v obecné rovině) podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že rozhodnutí o vyvlastnění ze dne 17.3.2015 splňuje požadavek ust. § 89 odst. 2 správního řádu na zákonnost a věcnou správnost rozhodnutí.

Z hlediska ust. § 89 odst. 2 správního řádu lze k rozhodnutí ze dne 17.3.2015 dále uvést tyto skutečnosti.

Bylo zjištěno, že byla splněna podmínka pro vyvlastnění spočívající v tom, že vyvlastnění se provádí jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem (ust. § 3 odst. 1 – první věta textu, zákona o vyvlastnění).

V daném případě šlo o vyvlastnění práv pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby (ust. § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona – zák.č. 183/2006 Sb.). Stavba „rekonstrukce VTL plynovodu DN 300 – obchvat Liberce“, pro jejíž uskutečnění bylo provedeno vyvlastnění, byla umístěna pravomocným územním rozhodnutím ze dne 29.12.2006 a je veřejně prospěšnou stavbou dle územního plánu města Liberce vydaného v r. 2002 (závazná část územního plánu byla vyhlášena obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Liberec č. 2/2002), viz čl. 6, bod č.2) obecně závazné vyhlášky Statutárního města Liberec č. 2/2002, dále strana č. 6, horní část strany, územního rozhodnutí ze dne 29.12.2006. K tomu lze dodat, že územní plán města Liberce v části č. 7.4., pod bodem 1 výslovně uvádí, že pro rozvoj zásobování plynem je nezbytná mimo jiné trasa rekonstrukce VTL plynovodu DN 300 – obchvat Liberce. K tomu lze dodat, že obě parcely, které byly zatíženy věcným břemenem (p.p.č. 1179/15, 592/1 v k.ú. Vratislavice nad Nisou) jsou uvedeny ve výroku územního rozhodnutí ze dne 29.12.2006 jako pozemky, na kterých se předmětná stavba umístila. Vlastník těchto pozemků byl účastníkem územního řízení (písemnosti stavebního úřadu z územního řízení byly jeho účastníkům doručovány veřejnou vyhláškou). Územní rozhodnutí je pravomocným rozhodnutím a je závazné jak pro ty, kteří byli jeho účastníky, tak i pro jejich právní nástupce (viz ust. § 73 odst. 2 správního řádu). Závěrem k tomuto bodu lze dodat, že ve prospěch vyvlastnění pro předmětnou stavbu svědčí i tituly (důvody) vyvlastnění uvedené v ust. § 59 odst. 1 písm. e) a f) energetického zákona č. 458/2000 Sb. (dané ustanovení má vazbu na ust. § 2 odst. 2 písm. b) bod č. 1 energetického zákona – viz text „... distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu ...“). Jejich aplikace v území, kde je územní plán, je vázáno na soulad předmětné stavby s územním plánem a dále na skutečnost, zda v daném územním plánu je konkrétní stavba vymezena jako veřejně prospěšná stavba, pro kterou lze potřebná práva k nemovitostem vyvlastnit (viz ust. § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona č. 183/2006 Sb.), což v tomto případě bylo splněno (viz výše).

K předchozímu textu lze dodat, že v jiném případě vyvlastnění za účelem této samé stavby plynovodu bylo vyvlastnění k žalobě přezkoumáváno soudem, kdy soud vyvlastnění potvrdil (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, č.j.: 59 A 3/2014 – 102 ze dne 24.2.2015).

Vyvlastňovací úřad svůj názor o splnění této podmínky uvedl na straně č. 5, druhý odstavec shora – prostřední část strany odůvodnění rozhodnutí ze dne 17.3.2015, kdy je třeba dodat, že jednotlivé podmínky (požadavky) pro vyvlastnění, jež jsou uvedeny v zákoně o vyvlastnění, se obsahově prolínají. Podle názoru odvolacího orgánu bylo zdůvodnění splnění této podmínky pro vyvlastnění provedeno postačujícím způsobem.

Dále bylo zjištěno, že rovněž byla splněna podmínka o tom, že na vyvlastnění je objektivní veřejný zájem (ust. § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění).

K tomu je třeba obecně uvést, že ust. § 2 odst. 2 písm. b) bod č. 1 energetického zákona stanoví, že zřizování a provozování distribuční sítě zásobování plynem probíhá ve veřejném zájmu, kdy s tím koresponduje skutečnost, že předmětná stavba VTL plynovodu byla, co do nutnosti (objektivní potřeby) vedení trasy plynovodu v území, jeho kapacity, typu plynovodu, prověřena a odsouhlasena ve vydané územně plánovací dokumentaci (územním plánu), která této stavbě s ohledem na její význam přiznala statut veřejně prospěšné stavby, pro kterou lze potřebná práva vyvlastnit. Uskutečnění této stavby je stále aktuální, což je dáno tím, že péče o odpovídající infrastrukturu v území je trvalou záležitostí a jde trvale o jeden z cílů a úkolů územního plánování (v rámci povinnosti zajištění harmonického vývoje území). Aktuálnost uskutečnění předmětné stavby je potvrzena rozpracovaným návrhem nového územního plánu města, ve kterém je s touto stavbou nadále počítáno jako s veřejně prospěšnou stavbou, bez které nelze do budoucna zajistit řádné zásobování území plynem (v měřítku stotisícového osídlení). K tomu lze dodat, že i v případě zpracovávaného nového územního plánu mohl každý (samozřejmě dle pravidel stanovených stavebním zákonem) podat připomínky a vlastníci pozemků a staveb v území řešeném územním plánem námitky.

K tomu lze opět poukázat na to, že řešení umístění stavby plynovodu bylo prověřeno pravomocným územním rozhodnutím o umístění stavby ze dne 29.12.2006, jehož vydání předcházelo začlenění této stavby do územního plánu a její prohlášení za veřejně prospěšnou stavbu, pro kterou lze potřebná práva vyvlastnit, což bylo provedeno již v r. 2002. K tomu lze uvést, že vlastník vyvlastňovaných pozemků byl účastníkem územního řízení a proti tomuto rozhodnutí se neodvolal a je tak tímto rozhodnutím vázán dle ust. § 73 odst. 2 správního řádu, což platí i pro jeho právní nástupce.

Vyvlastňovací úřad svůj názor o splnění této podmínky uvedl na straně č. 5 (druhý odstavec hora – prostřední část strany) odůvodnění rozhodnutí ze dne 17.3.2015 a podle názoru odvolacího orgánu tak učinil postačujícím způsobem.

Rovněž byla splněna i podmínka o tom, že účel vyvlastnění, pro který má být vyvlastnění provedeno a který spočívá ve změně využití území, popř. v umístění stavby, je v souladu s cíli a úkoly územního plánování (ust. § 3 odst. 2 zákona o vyvlastnění).

K tomu lze uvést, že pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 29.12.2006 se samozřejmě zabývalo souladem stavby plynovodu s cíli a úkoly územního plánování dle tehdy platných ust. § 1 a § 2 stavebního zákona č. 50/1976 Sb., který byl v účinnosti do 31.12.2006. Povinnost posuzovat soulad záměru stavby s cíli a úkoly územního plánování byla tehdy stanovena v ust. § 39 stavebního zákona č. 50/1976 Sb., kdy o tom, že stavba plynovodu je s nimi v souladu bylo v té době pravomocně rozhodnuto právě výše uvedeným územním rozhodnutím ze dne 29.12.2006. Dle současně platných ust. § 18 a § 19 stavebního zákona č. 183/2006 Sb., upravujících problematiku cílů a úkolů územního plánování, je patrné, že mezi cíli a úkoly územního plánování je, stručně řečeno, i zajištění harmonického využití území a zajištění jeho potřeb, kdy mezi to rozhodně a trvale patří a musí patřit i péče o veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (v tomto případě jde o soustavu plynárenských zařízení), samozřejmě v odpovídající síti plynovodů a zařízení s nimi souvisejících, jejich odpovídající kapacitě, odpovídajících provozních a bezpečnostních parametrech apod., splňujících příslušné předpisy v oblasti plynárenství. Realizace

stavby rekonstrukce VTL plynovodu DN 300 - obvodu Liberce byla územním plánem z r. 2002 stanovena jako nezbytná (viz výše). V rámci realizace této stavby bylo dne 29.12.2006 vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby, které je trvale platné, protože na část stavby bylo vydáno stavební povolení dne 7.6.2007 č.j. SUSR/7130/60353/07-So, kdy stavba tímto stavebním povolením již zlegalizovaná byla provedena a kolaudována kolaudačním rozhodnutím č.j.: SUSR/7130/146033/08-So ze dne 9.3.2009.

Vyvlastňovací úřad svůj názor o splnění této podmínky uvedl na straně č. 5 (druhý odstavec shora – prostřední část strany) odůvodnění rozhodnutí ze dne 17.3.2015 a podle názoru odvolacího orgánu tak učinil postačujícím způsobem.

V případě podmínky pro vyvlastnění spočívající v tom, že vyvlastnění lze provést jen v nezbytném rozsahu k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem (ust. § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění), bylo zjištěno, že i tato podmínka byla splněna.

V daném případě územní rozsah vyvlastnění byl dán územním rozhodnutím o umístění stavby, kdy v návaznosti na to došlo k přesné specifikaci územního rozsahu věcného břemene geometrickým plánem zaměření věcného břemene (viz výše), podle kterého pak byla vypočtena a stanovena náhrada.

Vyvlastňovací úřad k této problematice uvedl svůj názor na straně č. 5, poslední odstavec, a straně č. 6 (horní část strany) v rámci kterého zdůvodnil splnění i této podmínky pro vyvlastnění, kdy toto bylo provedeno, dle názoru odvolacího orgánu, postačujícím způsobem.

Pokud jde o podmínku pro vyvlastnění spočívající v tom, že veřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení (ust. § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění), odvolací orgán uvádí, že zjistil, že rozhodnutí o vyvlastnění ze dne 17.3.2015 vyhovělo této podmínce.

V daném případě jde o veřejně prospěšnou stavbu, pro kterou lze potřebná práva vyvlastnit (viz výše), kdy umístění a provedení stavby je stále aktuální k řádnému zabezpečení zásobování území plynem a to v rámci péče o zajištění odpovídajícího vybavení území odpovídající dopravní a technickou infrastrukturou (v tomto případě pro zásobování území plynem), což je jinak jeden z trvalých cílů a úkolů územního plánování. Případné nerealizování, či neúměrné oddalování výstavby plynovodu, by mohlo zcela nepřijatelným způsobem ohrozit chod území, což za situace, kdy byla stanovena nezbytnost výstavby plynovodu (viz územní plán města Liberce) nelze v žádném případě připustit.

Vyvlastňovací úřad svůj názor o splnění této podmínky uvedl na straně č. 5 (druhý odstavec shora - prostřední část strany) odůvodnění rozhodnutí ze dne 17.3.2015 a podle názoru odvolacího orgánu tak učinil postačujícím způsobem.

Další podmínky vyvlastnění ve vztahu k odvolateli obsahuje ust. § 5 zákona o vyvlastnění. Jde o podmínky, kterými je preferována dohoda s vyvlastňovanou osobou v podobě obligatorní nabídkové povinnosti vůči vyvlastňované osobě a okolností, za jejichž splnění nastupuje právní domněnka o tom, že dohoda nebyla uzavřena. V návaznosti na to pak lze provést vyvlastnění. Odvolací orgán uvádí, že i v případě povinných úkonů před podáním žádosti o vyvlastnění zjistil, že byly splněny tak, jak to stanoví zákon o vyvlastnění, což ostatně odvolatel nezpochybnil. Odvolatel v odvolání pouze uvedl, že nesouhlasil s nabízenou cenou s tím, že v případě, kdy by byla nabídka přijatelná, pak by došlo k dohodě. K tomu lze uvést, že zákon obecně preferuje dohodu mezi dotčenými stranami. Na druhou stranu je však nutné počítat i s možností, že k uzavření dohody

nedojde (k dohodě nelze nikoho nutit), a proto právní řád ČR musí počítat s tím, že o vyvlastnění musí rozhodnout orgán veřejné moci. Za tímto účelem byla stanovena pravidla o vyvlastnění v zákoně o vyvlastnění, aby bylo zajištěno seriózní a objektivní posouzení a rozhodování v těchto věcech. K tomu může přispět i aktivní účast vyvlastňovaných na řízení (je to především v jejich vlastním zájmu, např. tím, že si pořídí svůj znalecký posudek apod.).

Vyvlastňovací úřad svůj názor o splnění této podmínky uvedl na straně č. 5 (předposlední odstavec strany) odůvodnění rozhodnutí ze dne 17.3.2015 a podle názoru odvolacího orgánu tak učinil postačujícím způsobem.

Další problematikou, spojenou s vyvlastněním je otázka náhrady - viz ust. § 24 odst. 2 písm. c) zákona o vyvlastnění, která je podrobněji upravena v ust. § 10 - § 14 zákona o vyvlastnění. Odvolací orgán uvádí, že i ohledně této problematiky dospěl k závěru, že v daném případě ze strany vyvlastňovacího úřadu bylo rozhodováno v souladu se zákonem. V daném případě byla náhrada stanovena cenou dle oceňovacího předpisu, jak to stanoví ust. § 10 odst. 1 písm. b) zákona o vyvlastnění. V daném případě byl dokladován znalecký posudek na každou parcelu (viz výše), který zadal vyvlastňovací úřad a na který se také odkazuje v rozhodnutí o vyvlastnění ze dne 17.3.2015.

Posudky, jak zjistil odvolací orgán, ocenily každou část z obou parcel. Odvolací orgán v těchto posudcích nezjistil skutečnosti, na jejichž základě by mohl dospět k důvodným pochybnostem ohledně stanovení ceny věcného břemene, ostatně takové konkrétní skutečnosti neuvádí ani odvolatel v odvolání, kde je obsažen pouze jeho subjektivní názor, že výše náhrady je minimální. Oba posudky jsou pečlivě zpracovány a je z nich jednoznačně zřejmý postup znalce i logika jeho postupu při posuzování celé problematiky a úvah, na jejichž základě dospěl k příslušným závěrům.

Vyvlastňovací úřad svůj názor ohledně stanovení výše náhrady uvedl na straně č. 6 odůvodnění rozhodnutí ze dne 17.3.2015 a podle názoru odvolacího orgánu tak učinil postačujícím způsobem.

S ohledem na výše uvedené proto odvolací orgán, jak je již z předchozího textu patrné, neshledal důvody ke změně či ke zrušení rozhodnutí ze dne 17.3.2013 ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

Na základě těchto skutečností bylo rozhodnuto, jak je výše uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat (ust. § 91 odst. 1 správního řádu).

RNDr. Kateřina Lauermannová
vedoucí odboru územního plánování
a stavebního řádu

Na vědomí:

- Magistrát města Liberec, odbor stavební úřad, 460 59 Liberec (vyvlastňovací úřad)
- Katastrální úřad pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Liberec